

[Pelle Voigt]

Egentlig var min bemærkning og mit spørgsmål tænkt henvendt til hr. Bjørn Elmquist, der roste hr. Gert Petersens faktuelle bemærkninger heroppefra og så gav sig til at rode spørgsmålet om sennepsgasgranater i Østersøen sammen med det, vi diskuterer her, og priste de nye binære våben som specielt sikre i modsætning til dem, der i øjeblikket er oplagret i Vesteuropa.

Jeg vil gerne spørge hr. Bjørn Elmquist, om han ikke har undret sig over, at et af de væsentlige argumenter for kongresflertallet imod f.eks. Big Eye-bomben er dens usikkerhed og den kendsgerning, at den faktisk allerede har adskillige menneskeliv på samvittigheden, mens noget tilsvarende mig bekendt i hvert fald ikke i helt samme omfang er tilfældet for de ældre giftgasdepoter, der ligger i USA og i Vesteuropa. Men igen trækker måske også hr. Bjørn Elmquist på kilder, som er os ubekendte, og så vil jeg da gerne høre, hvad det er for nogle.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Først til hr. Gert Petersen: det kan være meget interessant at gennemgå sådan noget en dag, hvor vi har rigtig god tid til det.

Vi bevægede os i den retning, da vi var i Bruxelles for at se NATO og SHAPE forleden dag, husker jeg, hvor vi prøvede at rejse spørgsmålet: har man konkrete eksempler på, at forhandlinger ud fra styrkepositioner frembringer resultater og succesrige forhandlinger? Jeg tror, at et af de eksempler, vi kunne enes om, var SALT. Man kan jo også sige, at det møde, der var mellem Gorbatsjov og Reagan for nogen tid siden, måske også fandt sted, fordi de to føler sig så styrket, at de kan mødes med hinanden, at den ene ikke føler sig den anden underlegen i den ene eller den anden sammenhæng. Det bliver som sagt emnet for en længere diskussion. Jeg vil blot nævne disse to ting for dog at komme med noget konkret af det, som hr. Gert Petersen efterlyste.

Så må jeg til hr. Albrechtsen sige, at jeg også er imod C-våben, helt klart, det kan der ikke være tvivl om. Det, jeg gjorde – det bliver også et svar til hr. Pelle Voigt – var ikke at prise de nye våben. Jeg sagde før, at dette var for at supplere de argumenter, man i den amerikanske debat havde brugt for at træffe

denne beslutning, et supplement til det, hr. Gert Petersen var inde på før. Jeg sagde fra starten, hvad jeg brugte som mit kildemateriale, nemlig det referat, vi har fået i udenrigsudvalget som svar på et spørgsmål – åbent, offentligt tilgængeligt materiale – et referat af en høring i en underkomité i det amerikanske senat, hvor man havde nogle eksperter inde og stille spørgsmål.

Jeg kan altså afvise på det bestemteste, at jeg har brugt ordet »prise« om nogen af disse våben. Jeg har citeret, hvad der er blevet fremført fra de amerikanske eksperters side i diskussionen eller i høringen i senatet.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg kan sige til udenrigsministeren, at jeg lytter skam meget opmærksomt efter. I ganske særlig grad lytter jeg meget omhyggeligt efter, når udenrigsministeren siger noget; det er meget nødvendigt at være meget opmærksom netop i de sammenhænge.

Udenrigsministeren og jeg er fuldstændig enige, når det drejer sig om de sovjetiske kemiske våben: de skal væk. Jeg forstår ikke, at udenrigsministeren kan blive ved med at rejse det problem over for mig. Jeg har for lange tider siden været med til at udarbejde et beslutningsforslag, hvor vi i bemærkningerne gør rede for for det første, at der er en beklagelig lukkethed omkring disse våben i Østeuropa, og for det andet, at der er store mængder af disse våben – hvor mange der så er.

Dér, hvor vandene skilles, er på et helt andet punkt. Det er dér, hvor udenrigsministeren og hr. Bjørn Elmquist og andre undskylder den vestlige opbygning af et helt nyt og meget mere dødsensfarligt kemisk våbensystem med, at der også er kemiske våben andre steder. Den form for tankegang nægter vi ganske enkelt at gå ind i. Det er en umoralsk tankegang. Det er sådan set løftet op over al politik, hvis vi skal være lidt højtidelige. Disse våben skal simpelt hen væk, og det uanset om de er i Øst eller Vest.

Det er kvalmende at høre på alle mulige halve søforklaringer og undskyldninger: ja men den ene part har nogle, så må USA nok også hellere have nogle; det kan jo være, at det kan mindske risikoen for atomkrig lidt. Jeg kan gøre opmærksom på, når vi kommer